Pregaria.cat

Entrada

Compromís

Per MartaF el dj., 21/11/2024 - 08:00

El 13 de novembre de 2002, un petrolier s'enfonsava a 250 km de la Costa do Morte. Va ser una de les catàstrofes mediambientals més greus en la història de la navegació per la gran quantitat de fuel que es va vessar al mar i va contaminar 2.000 km de costa portuguesa, espanyola i francesa. Qui no recorda la imatge de centenars de milers de voluntaris heroics que es van organitzar per netejar la costa gallega d'aquell mar de petroli? Va ser un exemple immens de solidaritat i de compromís perquè aquell desastre ecològic no tenia precedents. Ara, vint-i-dos anys després, el fantasma del «Prestige» torna a trucar a la nostra porta perquè mai ningú oblidi que la memòria és responsabilitat de tothom. No es tracta només de denunciar la dependència gairebé absoluta del petroli de la nostra societat i la seva toxicitat sinó també que, davant de qualsevol crisi, la resposta no pot ser mai el silenci. Per això, aniversaris tan tràgics com aquest ens haurien de fer reflexionar i més encara, quan es produeixen en el marc d'una DANA que ha tenyit de dol el País Valencià.

Aquests dies, la imatge d'una nova marea de gent vinguda d'arreu per alliberar del fang seixanta-nou pobles valencians ha estat un altre exemple d'esperança perquè, allà on no arriba la pregària, ho fa la força de les mans. Hi ha mans que s'han alçat contra un poder absent que ha negat la veritat i n'ha minimitzat les conseqüències amb eufemismes. Hi ha altres mans que encara són allà al peu del carrer perquè els veïns puguin recuperar casa seva. I hi ha mans que s'obren generoses com una flor per col·laborar a reconstruir un país trencat per l'aigua oferint casa seva o un donatiu econòmic. Totes aquestes mans són igual d'importants perquè totes estan unides per l'amor a un poble ferit que necessita els seus germans. Aquest és el sentit de la pregària: que els nostres llavis es posin en moviment, brollin com una font i no es quedin muts per convertir-nos en els cristians que volem ser. La hipocresia és un dels grans mals de tots els temps; d'aquí que el passat sigui un advertiment per al futur. La marea de voluntaris que han respost a la crida del poble és el full de ruta que hauria de guiar els nostres cors. Però qui no té cor, no pot sofrir pels altres i s'enfonsa en el fang de la vergonya.